

Együttérző emberek
a széf előtt ...

BF 12

Mit zár az IDŐZÁR

A magyar nyelv szelleme szerint az ajtózár ajtót, tehát az »időzár« időt zár (aminek persze semmi értelme). Szerencsére a *Time Lock* című angol film magyar címadóit ez nem zavarta egy cseppet sem a szolgai fordításban, pedig hát itt nem valamilyen fantasztikus filmről van szó, mely mondjuk egy találmány révén meg tudná állítani az időt (a cím magyarul inkább ezt szuggerralja), hanem egy bank-széf biztonsági berendezéséről, egy speciális időzített zárról, a film passzív főszereplőjéről.

Ez a nagyon közepes film egyetlen tulajdonsága miatt érdemel említést: mert úgy látszik, már a közönséges bűnügyi »thriller« ideje nyugaton is lejárt, s a filmgyárok — e film tamúsága szerint — más irányban próbálják a nézők ellankadt vénkeringése számára szüksé-

ges izgalmat adagolni. Eddig a művi izgalom két formáját ismertük ilyen jellegű filmeknél: 1. sikerül-e a szimpatikus gengsztereknek a bankot megfúrni, mielőtt a rendőrök nyomukra bukkannak (s utána kergetőzés a technika összes eszközeinek igénybevételével), 2. sikerül-e a szimpatikus rendőrnek megakadályozni, hogy a rablók megfúrják a bankszéfet (előtte, utána vagy közben kergetőzés a technika összes eszközeivel). Íme az újabb, s kétségtelenül tisztesebb és rokonszenvesebb változat: sikerül-e a banknak magának megfúrni saját széfjét a rendőrség és az együttérző emberek segítségével, mielőtt az oda véletlenül bekerült (s az időzített zár miatt másképp péntek délutántól hétfő reggelig ki nem szabadítható) kisfiú levegőhiány miatt megfullad?

S mint bármilyen ürügy, ez is elég

arra, hogy az ilyen felcsigázott izgalmú »thriller«-filmek összes kellékével találkozunk: autós hajsza (most a zár nyitját tudó mérnök után), megtoldva helikopteres szökötéssel; jóindulatú és amerikai kiéjtésű rendőrfelügyelő, aki minden segítséget lehetővé tesz; az emberek spontán jóságának megható megnyilatkozásai; a fiatal szülők könnyfacsaró idegrohamai; a már-már sikerrel járó kísérletek, melyek végül is eredménytelenek; a teljes reménytelenség érzete a film közepén, melyet a helikopteres angyal lázas szervező munkával felold; a rendkívül ellenszenves, de vajszívű és hasznos rádióriporter munkáján keresztül a sajtó tömegmozgósító hatalmának dicsőítése — s így sorolhatnám tovább, ha érdemes lenne, de kérem, higgyék el, nem érdemes.

Az eredmény? Mint az időzített zár, olyan pontos mechanizmussal kattogó feszültség, azzal az alapnyugodtsággal, hogy hiszen a végére minden jóra fordul — s az a maliciózus gyanú a néző szívében,

Lázasan szervez a helikopteres angyal...

hogy vajon nem a kanadai páncélszekrénygyárak finanszírozták-e ezt a filmet, mely az emberi összefogás szépségénél is jobban a kanadai bankszéfek biztonságának himnuszát zengi? Nem művészeti, kereskedelmi produktum ez a film, mely nem csapja be a nézőt (az angol áru hírnevére általában vigyázni szoktak): az ígért másfélórás izgalmat megkapja, de semmi többet. Ne is próbáljuk hát művészi mércével mérni. A színészek becsületesen elmondják, amit el kell mondanunk, a hegesztőpisztolyok sisteregnek, a légkalapácsok kalapálnak, a rendező rendez — megbízhatóan, nyugodtan, kiszámítottan, fantáziátlanul. S a végén a néző lelke olyan, mint a film színteréül szolgáló bankterem: hiába dolgoztak, hadonásztak benne tíz-vel egy éjszakán keresztül, semmi sem változott, a fal se pörköldött meg, csak egy kis fekete lyuk maradt — ebbe hullik bele ennek a filmnek az emléke is.

NAGY PÉTER

...sisteregnek a hegesztőpisztolyok

